

[Waldorff]

mark havde sine egne energiressourcer til rådighed i dette tidsrum, inden man kan regne med at udvikle de vedvarende energikilder tilstrækkelig meget til, at man i alt væsentligt kan basere energiforsyningen på dem.

For de nye selskaber, som vil komme ind i Nordsøen, og som regeringen stiller store forhåbninger til, må denne aktivitet fra DUCs side klart være noget, der kølner interessen. De nye olieselskaber vil også være i stand til at se, at DUC laver seismik, at DUC udvælger områderne i en yderst favorabel takt, og det vil naturligvis kølne deres interesse, at de med nogenlunde stor sikkerhed kan se, at DUC har sikret sig de bedste områder. Regeringen vil være afskåret fra at lave et kombineret udbud af lovende arealer og mindre lovende arealer, det vil sige, at man ikke vil kunne opstille så stramme betingelser for de nye selskaber, som kommer ind. Også på det område er det en elendig aftale.

Det resultat, der kan vise sig at komme ud af det, er, at man i og for sig får en slags opsplitning af sokkelområdet, sådan at man dels har det område, som bliver udvundet forholdsvis hurtigt, det i dag lovende område, dels har et temmelig stort område, som i mange år endnu vil ligge temmelig uefterforsket hen, fordi man har kvajet sig sådan ved at lade DUC beholde alt, hvad der ser lovende ud.

For os er det helt afgørende, at man får belyst disse konsekvenser af aftalen, og vi tillader os principielt at gå ud fra, at aftalen ikke er endeligt underskrevet og godkendt, før undergrundsudvalget har haft lejlighed til at bore i disse ting og få alt relevant fortolkningsmateriale frem, sådan at vi kan prøve at forudse nogle af de konflikter, som vil komme omkring aftalen.

Det andet punkt handler om økonomien, som også er så vigtig for regeringen. Jeg vil godt starte med at sige, at jeg mener, at der faktisk er sket en drejning af regeringens oprindelige mål med en Nordsøaftale. I hvert tilfælde har energiministeren tidligere understreget, at han var enig i det synspunkt, som VS har anset for at være meget centralt, nemlig at det ikke gjaldt om for enhver pris hurtigst muligt at få suget mest muligt ud af undergrunden, men at det vigtigste var en sikring af en kortlægning af ressourcerne og så

en langsigtet energiplanlægning. Men nu ser det ud til, at energiministeren har kapituleret over for de kortsigtede økonomiske interesser, som bl. a. statsministeren hele tiden har talt for, nemlig at det drejer sig om at få fremskyndet indvindingen i håb om, at det vil gavne den danske betalingsbalance. Det er det, der fremstår som en konklusion på redegørelsens side 11, nemlig at man skal nedbringe betalingsunderskuddet. Det er det centrale mål for regeringen, og det mener man man har opnået med den nye aftale. Det er jo en tro, og det rejser i hvert fald nogle spørgsmål.

Først kunne man spørge: hvad er egentlig begrundelsen for, at energiministeren nu har solgt den langsigtede energiplanlægning? Er det, fordi energiministeren faktisk er overbevist om, at det er fornuftigt at gøre sådan? Eller er det, fordi han har erkendt, at skal det være en forhandlingsløsning, og det skal det jo altså med djævelens vold og magt, så kan man ikke få opfyldt de energipolitiske krav på den lange sigt?

Det andet spørgsmål er måske nok så interessant, altså spørgsmålet om økonomien i det her, betalingsbalancen. Ved den forespørgsel, vi havde i oktober, deltog energiministeren i den mere eller mindre kollektive belæring af hr. Erhard Jakobsen, som jo har læst økonomi, før man fik indført de konvertible valutaer. Jeg går ud fra, at energiministeren fortsat mener, at den danske betalingsbalance ikke forbedres med én krone blot på grund af det forhold, at man køber olien af DUC, og det gælder, uanset hvilken valuta den betales i, altså at energiministeren med andre ord er enig i, at der kun kan ske en betalingsbalanceforbedring på to måder. Den ene ved, at samfundet, staten, inddrager en del af gevinsten, og det kan ske ved de forskellige beskatningsformer eller ved, at staten går ind i olieindvindingen. Den anden ved, at DUC geninvesterer sin fortjeneste i Danmark, herunder at DUC bruger dansk arbejdskraft i olieproduktionen.

Sagen er, at man kan købe lige så meget olie, man vil, af DUC, men hvis ikke samfundet inddrager fortjenesten, hvis ikke DUC lader fortjenesten blive i landet, og det kan man med god grund have sine tvivl om, så svarer det faktisk fuldstændig til, at man køber olien af Saudi-Arabien.